

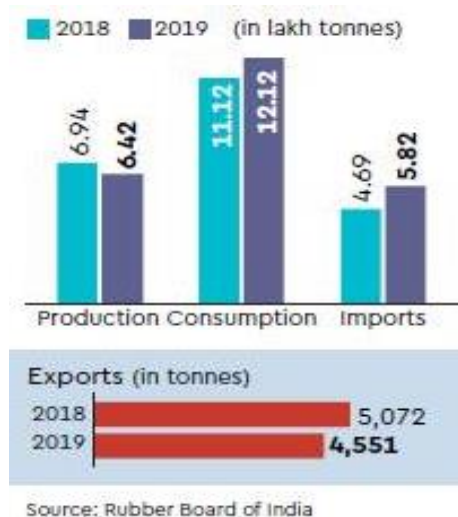
รายงานสถานการณ์ภาพรวมสินค้ายางธรรมชาติ ในประเทศอินเดีย

1. ภาพรวมสถานการณ์

1.1 สถานการณ์ตลาดและแนวโน้มการบริโภคยางธรรมชาติ

➤ ข้อมูลจากคณะกรรมการการยางของอินเดีย (Indian Rubber Board) ภายใต้กระทรวงพาณิชย์ และอุตสาหกรรมของอินเดีย ระบุว่าอินเดียมีความต้องการใช้ยางธรรมชาติ (Natural Rubber: NR) มากเป็นอันดับ 2 ของโลกรองจากจีน โดยการบริโภคในปี 2560-61 (เม.ย.-มี.ค.) อยู่ที่ 1,112,210 ตัน และในปี 2561-62 เพิ่มขึ้นเป็น 1,211,940 ตัน ขยายตัว 8.97% จากปีก่อนหน้า โดยคาดว่าในปี 2562-63 แนวโน้มการบริโภคจะเพิ่มขึ้นเป็น 1,270,000 ตัน ซึ่งเป็นผลจากความต้องการนำยางธรรมชาติไปผลิตเป็นยางล้อรองรับอุตสาหกรรมรถยนต์และการขยายตัวทางเศรษฐกิจของอินเดีย ประกอบกับภาษีอากรนำเข้ายางล้อที่สูงขึ้น และค่าเงินรูปีที่อ่อนตัว ทำให้อินเดียพยายามเพิ่มการผลิตยางล้อภายในประเทศ

➤ 68% ของการใช้ยางธรรมชาติในอินเดียจะนำไปผลิตยางล้อสำหรับยานยนต์ รวมถึงรถบรรทุก และคาดว่าความต้องการใช้ยางธรรมชาติในอินเดียจะขยายตัวในช่วง 2019-2023 ที่ประมาณ 7-9% ต่อปี¹ ขับเคลื่อนโดยการขยายตัวของอุตสาหกรรมรถยนต์และการลงทุนของหลายบริษัทในรัฐต่างๆ โดยมีโรงงานผลิตยางล้อมากกว่า 60 แห่งทั่วประเทศ รวมถึงบริษัทของต่างชาติที่เข้าไปลงทุนในรัฐเคเรละและทมิลนาฑู รวมถึงรัฐคุชราตและมัธยประเทศ อาทิ Maxxis ของไต้หวัน และ Bridgestone ของญี่ปุ่น นอกเหนือจากนั้น ยางธรรมชาติในอินเดียนำไปใช้ทำรองเท้า (10%) สายยาง (5%) และวัสดุก่อสร้าง รวมถึงยุทธโปกรณ์ อาทิ ท่อสายพาน และแผ่นยางรองสระน้ำ

1.2 สถานการณ์การผลิตภายในประเทศ ความต้องการนำเข้า

➤ Indian Rubber Board ระบุว่าอินเดียมีพื้นที่ปลูกยางประมาณ 4.15 ล้านไร่ 75% ปลูกในรัฐทางภาคใต้ ได้แก่ เคเรละและทมิลนาฑู รวมถึงบางส่วนของรัฐกรณาฏกะและรัฐมหาราษฏระ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ฝนตกชุก โดยต้นยางส่วนใหญ่ในรัฐทางตอนใต้มีอายุมากแล้ว ประกอบกับอุทกภัยในรัฐเคเรละ ทำให้ในปี 2561-62 ผลิตยางได้เพียง 642,000 ตัน ต่ำกว่าปีก่อนหน้า 7.5% สวนทางกับปริมาณการใช้ยางที่เพิ่มขึ้นต่อเนื่อง

¹ ข้อมูลจาก Investment Information and Credit Rating Agency of India Limited (ICRA)

➤ คาดว่าพื้นที่ปลูกยางที่จะเพิ่มจาก 640,000 เฮกเตอร์ในช่วงปี 2561-62 เป็น 665,000 เฮกเตอร์ ในปี 2562-63 สืบเนื่องจากมาตรการส่งเสริมให้เพิ่มการเพาะปลูกยางในรัฐเคเรละ (Rubber Production Incentive Scheme) ที่ดำเนินการต่อเนื่องจากปีที่แล้ว² ส่งผลให้การผลิตรายมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น 10% อยู่ที่ประมาณ 750,000 ตัน คิดเป็น 52% ของปริมาณความต้องการใช้ ซึ่งสอดคล้องกับการประเมินของสมาคมผู้ผลิตรายล้อ (Automotive Tyre Manufacturers Association: ATMA) ที่คาดว่าอินเดียจะผลิตรายธรรมชาติได้ไม่เกิน 60% ของความต้องการ

➤ การนำเข้าในปี 2561-62 มีปริมาณ 582,351 ตัน เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้า 24% มีแหล่งนำเข้าหลัก ได้แก่ อินโดนีเซีย 45.4% เวียดนาม 17% ไทย 13.4% และมาเลเซีย 8.2% โดย 81% ของการนำเข้าอยู่ในรูปของยางอัดแท่ง และจากแนวโน้มการผลิตและการบริโภคข้างต้น คาดว่าในปี 2562-63 จะมีช่องว่างที่ต้องนำเข้าไม่ต่ำกว่า 500,000 ตัน

1.3 การส่งออกยางธรรมชาติจากไทยไปอินเดีย

➤ อินเดียนำเข้ายางธรรมชาติจากไทยในปี 2561 มีมูลค่า 172.26 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้น 26.13% จากปีก่อนหน้า ในขณะที่การส่งออกยางไปอินเดียในช่วง ม.ค. – พ.ค. 2562 ลดลง 36.02% เทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน ทั้งนี้ เป็นผลจากต้นทุนและราคายางของไทยที่สูงกว่าเวียดนาม และการตรวจสอบคุณภาพยางอัดแท่งของไทยยังไม่ได้มาตรฐานตามระบบที่อินเดียกำหนด

ชื่อสินค้า	ข้อมูล : ล้านดอลลาร์สหรัฐ					อัตราการขยายตัว (%)					สัดส่วน (%)				
	2559	2560	2561	2561 (ม.ค.-มิ.ย.)	2562 (ม.ค.-มิ.ย.)	2559	2560	2561	2561 (ม.ค.-มิ.ย.)	2562 (ม.ค.-มิ.ย.)	2559	2560	2561	2561 (ม.ค.-มิ.ย.)	2562 (ม.ค.-มิ.ย.)
1. ยางแท่ง	78.11	83.14	102.51	55.92	35.96	-33.22▼	6.44▲	23.29▲	17.43▲	-35.70▼	62.45	60.88	59.51	68.42	64.0
2. ยางแผ่น	39.88	48.57	61.64	21.81	17.29	-25.92▼	21.79▲	26.92▲	21.28▲	-20.76▼	31.88	35.56	35.79	26.69	30.8
3. น้ำยางข้น	6.32	4.59	7.91	3.80	2.84	-29.12▼	-27.28▼	72.29▲	91.58▲	-25.27▼	5.05	3.36	4.59	4.65	5.0
4. ยางพาราอื่นๆ	0.77	0.26	0.19	0.19	0.04	-34.11▼	-66.08▼	-26.35▼	315.03▲	-80.72▼	0.62	0.19	0.11	0.23	0.0
รวม 4 รายการ	125.08	136.57	172.26	81.72	56.12	-30.85▼	9.18▲	26.13▲	20.83▲	-31.33▼	100.00	100.00	100.00	100.00	100.0
อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	-100.00▼	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.0
มูลค่ารวม	125.08	136.57	172.26	81.72	56.12	-30.85▼	9.18▲	26.13▲	20.83▲	-31.33▼	100.00	100.00	100.00	100.00	100.0

ที่มา: สสพ.สค.

➤ การส่งออกของไทยต้องประสบกับภาชีนำเข้าที่สูงถึง 25% ซึ่งสูงกว่าประเทศผู้นำเข้ายางธรรมชาติอื่นๆ นอกจากนี้ รัฐบาลอินเดียอนุญาตให้นำเข้าผ่านท่าเรือในเมืองมุมไบและเจนไนเท่านั้น ทำให้มีต้นทุนการขนส่งสูงด้วย ทั้งนี้ ผู้นำเข้าและผู้ผลิตรายล้อในอินเดียพยายามเรียกร้องให้รัฐบาลลดอากรการนำเข้าให้เหลือไม่เกิน 10% และอนุญาตให้นำเข้าผ่านท่าเรืออื่นๆ ด้วย เนื่องจากผู้ผลิตรายล้อเองขาดแคลนวัตถุดิบและได้รับแรงกดดันจากเงื่อนไขการนำเข้าที่ต้องเร่งนำยางไปแปรรูปเพื่อส่งออกให้ได้ภายในกำหนดเวลาคือ 6 เดือน ซึ่งลดจากเดิมที่กำหนดไว้ที่ 18 เดือน ซึ่งเป็นการยากที่ผู้ผลิตรายล้อจะหาวัตถุดิบได้ทัน

➤ อย่างไรก็ตาม รัฐบาลยังไม่ได้ตอบสนองข้อเรียกร้องของผู้นำเข้าเนื่องจากกังวลว่าสมาคมผู้ปลูกยางพาราจะไม่พอใจ โดยเฉพาะในช่วงก่อนเลือกตั้งเมื่อเดือน พ.ค. ที่ผ่านมา ทำให้ผู้ผลิตรายล้อยังมีต้นทุนสูงกว่าคู่แข่งโดยเฉพาะจีน ทั้งนี้ ภายหลังจากเลือกตั้ง รัฐบาลอาจตอบสนองข้อเรียกร้องของผู้นำเข้าได้มากขึ้น

² commerce.gov.in/writereaddata/uploadedfile/MOC_636871123490373426_National%20Rubber%20Policy%202019.pdf

2. โอกาสและความท้าทาย

2.1 ภายหลังจากการประกาศนโยบายและมาตรการใหม่จากรัฐบาลอินเดียในเดือน ก.ค. 2562 มีความเป็นไปได้ว่าอินเดียอาจลดอากรนำเข้าวัตถุดิบประเภทยางที่ยังไม่มีการผลิตในอินเดีย อาทิ ยางบิวไทล์ (Butyl Rubber) ยางสไตรีบิวตาไดอีน (Styrene-Butadiene Rubber) ยาง EPDM (Ethylene-propylene Diene Rubber) และ Polyester Tyre Cord รวมถึงยางผสมที่ใช้เทคโนโลยีซิลิกาที่จะช่วยประหยัดพลังงานและมลพิษ ซึ่งเป็นโอกาสและความท้าทายที่ไทยจะพัฒนาสินค้าและเข้าไปเติมเต็มตลาดยางเหล่านี้

2.2 ATMA คาดว่าอุตสาหกรรมยางล้อในอินเดียมีศักยภาพที่จะเติบโตจาก 1.5 พันล้านเหรียญสหรัฐ เป็น 3 พันล้านเหรียญสหรัฐภายใน 4 ปี อย่างไรก็ตาม ผู้ผลิตยางล้อในอินเดียมีแนวโน้มจะขาดแคลนวัตถุดิบอย่างต่อเนื่องไปอีก 2-3 ปี ในช่วงที่รัฐบาลกำลังเร่งเพิ่มพื้นที่เพาะปลูกในรัฐทางตอนใต้และตะวันออกเฉียงเหนือ ในช่วงนี้จึงเป็นโอกาสของไทย ที่จะส่งออกวัตถุดิบแปรรูปสำหรับต่อ ยอดการผลิตเป็นยางล้อ อาทิ การเติม Carbon Black เข้าไปในกระบวนการแปรรูปยาง เพื่อให้กลายเป็นวัสดุที่พร้อมสำหรับผลิตยางล้อได้ในทันที ทั้งนี้ อาจจูงใจและชักชวนผู้ผลิตยางล้อในอินเดียมาร่วมลงทุนผลิตสินค้าชั้นกลางดังกล่าวในประเทศไทย

2.3 นอกจากนี้ มีแนวโน้มว่ารัฐบาลอินเดียมีแผนจะนำน้ำยางจำนวนมากไปใช้ในการก่อสร้างถนนในอินเดีย ซึ่งเป็นความท้าทายของไทยที่อาจมีการเจรจาแบบ G to G เพื่อส่งออกน้ำยางขึ้น ทั้งนี้ อาจแลกเปลี่ยนกันนำเข้าสินค้า โดยเฉพาะสินค้าศักยภาพของอินเดียที่มีราคาถูกและไทยมีความต้องการใช้ อาทิ ยา วัคซีน และเวชภัณฑ์ รวมถึงยุทธโศปกรณ์เพื่อลดต้นทุนการนำเข้าจากประเทศอื่น ทั้งนี้ อาจศึกษาแนวทางเจรจาแลกเปลี่ยนการค้า (Counter-trade) ซึ่งมาเลเซียและอินโดนีเซียมักใช้ในการระบายสินค้าที่ล้นตลาด

3. ข้อเสนอแนะกลยุทธ์เจาะตลาดและแผนการผลักดันการส่งออก

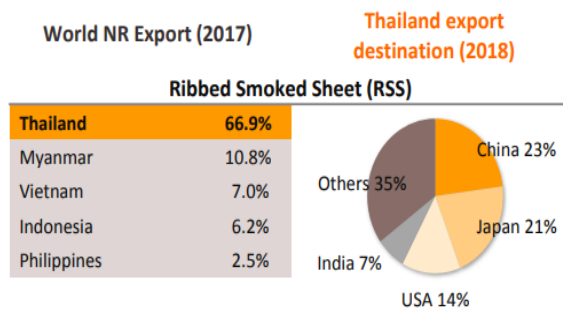
3.1 การผลักดันการส่งออกในระยะสั้นอาจพิจารณาส่งเสริมตลาดยางผสมที่มีการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับยางธรรมชาติแล้ว รวมทั้งพิจารณาชักชวนให้ผู้ผลิตยางล้อในอินเดียเข้ามาร่วมลงทุนเพื่อเชื่อมโยงการผลิตวัสดุที่พร้อมสำหรับการผลิตยางล้อ (Supply Chain Partnership) ทั้งนี้ อาจปรับใช้รูปแบบความร่วมมือในลักษณะ ASEAN Industrial Cooperation Scheme นอกจากนี้ อาจมีการเจรจาแลกเปลี่ยนกันนำเข้าสินค้า อาทิ การนำเข้ายาและเวชภัณฑ์ที่องค์การเภสัชกรรมต้องการนำเข้าจากอินเดีย โดยแลกกับการนำเข้ายางธรรมชาติบางชนิดจากไทยที่อินเดียยังไม่สามารถผลิตได้เพียงพอต่อความต้องการ

3.2 ในระยะยาว เมื่ออินเดียสามารถปลูกยางได้เพียงพอต่อการใช้ในประเทศ ไทยอาจต้องใช้อินเดียเป็นแหล่งวัตถุดิบในการลงทุนผลิตสินค้าจากยางพารา รวมถึงนำไม้ยางพาราจากไทยไปแปรรูปในอินเดียด้วย รองรับโอกาสในตลาดเฟอร์นิเจอร์ เครื่องนอน อุปกรณ์ก่อสร้าง และวัสดุ/บรรจุภัณฑ์ชีวภาพ รวมถึงผลิตภัณฑ์อื่นๆ ทั้งนี้ จำเป็นต้องหาพันธมิตรและสานสัมพันธ์กับสมาคมต่างๆ อาทิ Indian Rubber Manufacturers Research Association และ Association of Latex Products

4. ประเด็นที่ต้องเฝ้าระวัง: การแทรกซึมของเงินในการผลิตและส่งออกยางจาก CLMV

ตลาดยางธรรมชาติต้องพึ่งพาการส่งออกค่อนข้างมาก โดยสินค้ามีความแตกต่างในตลาดน้อย ทำให้มีความผันแปรและต้องเผชิญกับการแข่งขันสูง โดยเฉพาะจากกลุ่มประเทศอาเซียนด้วยกัน ซึ่งมีผลผลิตยางพาราส่วนเกินสูงเช่นเดียวกับไทย

Share of World NR Exports and Major Export Destination of Thai NR Operators

Source: Trademap, MOC, Krungsri Research

นอกจากนี้ ตลาดส่งออกของไทยมีการกระจุกตัว ทำให้มีความเสี่ยงสูง โดยเฉพาะการส่งออกยางแท่งและยางคอมปาวด์ที่กระจุกตัวในตลาดจีน ในขณะที่ผู้ประกอบการชาวจีนกำลังเข้าไปลงทุนขยายพื้นที่ปลูกยางพาราใน CLMV ตั้งแต่ประมาณปี 2549-2555 ทำให้มีความพร้อมที่จะส่งออกมายังประเทศที่ไทยครองตลาดอยู่ ในไม่กี่ปีข้างหน้า ยางธรรมชาติและผลิตภัณฑ์ยางของไทยจึงอาจถูกทำลายจากผู้ส่งออกเงินที่เข้ามาลงทุนใน CLMV มากขึ้นเป็นลำดับ

สศต.อินเดีย กรกฎาคม 2562